

שעתיד לברכם פה, תדבר ברפת בני, ששפתפתח פיך היא תדבר מלים להתקיים על בני, שלא אשאיר דברים לך.

בא וראה שפך הוא. פיון שבא בלק, ובלק שמע פל אותם דברים, הנה חושב שמפי בלעם יצאו, ואמר: לקב איבי לקחתיך. אמר בלעם: קח פשפים אלו בידך, כדי לעכב כאן את הכה הזאת. ואם תוכל לעכבה (לעקרה) בפשפים הללו, אני אעקר אותה מאותם דברים שהיא אמרה.

מה כתוב? התיצב פה על עלתך. בזה ובפשפים הללו תעכב אותה, ואנכי אקרה כה. פלומר, אעקר אותה מהדברים הללו. אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשע! אני אעקר אותך! מה כתוב אחריו? ויקר אלהים אל בלעם. ואותו דבר הרים קול בדבורים של פה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר. כה תדבר בודאי.

בא וראה, בפתח לא כתוב התיצב פה על עלתך, אלא התיצב על עלתך ואלכה אולי יקרה ה' לקראתי. פיון שראה שפה אמרה אותן ברכות, אז אמר, התיצב פה על עלתך ואנכי אקרה כה.

לכה ארה לי יעקב, פלומר לקט. רבי יוסי אמר, זרק אותם מאותה דרנה שהם עומדים בה, כמו שנאמר (שמואל א ב) צדה אורה. אמר, אם תוכל לזרק (אותם מאותה דרנה) את אותה דרנה שלהם, הרי כלם יעקרו מהעולם. ולכה זעמה ישראל - ישראל שלמעלה, שימצא רגז לפניו, כמו שנאמר (תהלים ז) ואל זעם בכל יום.

כי מראש צרים וגו'. אמר רבי יצחק, מראש צרים, אלין אינון אבהתא. דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם. ומגבעות

דכד תפתח פומך, היא תמליל מלין, לאתקימא על בני, דלא אשבוק מלין לך.

תא חזי, דכף הוא, פיון דאתא לבלק, ובלק שמע פל אינון מלין, הוה חשיב דהא מפומיה דבלעם נפקין, אמר, לקוב אויבי לקחתיך. אמר בלעם. סב אלין חרשין בידך, בגין לאעכבא הכא להאי כה, ואי את תיכול לאעכבא (כ"א לאעקרה) לה בהאי חרשין, אנא אעקר לה מאינון מלין דהיא אמרה.

מה פתיב, התיצב פה על עלתך, בהאי ובאלין חרשין, תעכב לה, ואנכי אקרה כ"ה, פלומר, אעקר לה מאלין מלין. אמר ליה קדשא בריך הוא, רשע, אנא אעקר לך. מה כתיב בתריה. ויקר אלהים אל בלעם. וההוא דבר ארים קלא, במלולי דכ"ה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, פ"ה תדבר ודאי.

תא חזי, בקדמיתא לא כתיב התיצב פה על עלתך, אלא התיצב על עלתך ואלכה אולי יקרה יי לקראתי. פיון דחמא דכ"ה אמר אינון ברכאן, פדין אמר התיצב פ"ה על עלתך, ואנכי אקרה כ"ה.

לכה ארה לי יעקב, פלומר, לקוט. רבי יוסי אמר, אשדי לון מההוא דרגא דאינון קיימי, פמה דאת אמר (שמואל א ב) צדה אורה. אמר, אי תיכול למשדי (כ"א לון מההוא דרגא) לההוא דרגא דלהון, הא כלהו אתעקרו מעלמא. ולכה זועמה ישראל, ישראל דלעילא, דישתכח רוגזא קמיה, פמה דאת אמר (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

כי מראש צורים וגו'. (במדבר כג) אמר רבי יצחק, מראש צורים, אלין אינון אבהתא. דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם. ומגבעות אשורנו, אלין אמנה, בין מהאי סטרא ובין